

זה הדבר

زوهدبرخ ZO HADEREKH

גיליון 46, 23 בנובמבר 2011

סתימת פינות ממשלתית

במהלך שבועות, הממשלה ושותפיה בכנסת שברו שיאים בחקיקה אנטי-דמוקרטית ובאטימות חברתית; הגיע הזמן לחסום את דרכם

מאת אפרים דויד

הממשלה מנסה לאלף גם את בית המשפט העליון, המגלה עצמאות גדולה מדי, לטעמם, לרבות בפרשת "המאחזים" ועוד פשעים, שמבצעת ממשלת ישראל בשטחים הפלסטינים הכבושים. חברי הכנסת של הימין, בגסות וללא מעצורים, מנסים להשליט את סדר יומם על בית המשפט העליון, ואף לא מסתירים את כוונותיהם הזדוניות. כוונותיהם באו לידי ביטוי גם ב"חוק העמותות", שנועד לפגוע במקורות המימון של רבים מהארגונים, הפועלים למען השלום, למען העובדים ולמען זכויות אדם. כעת עומד על הפרק "חוק דיכטר", שהוגש בידי ראש השב"כ לשעבר, ח"כ אבי דיכטר (קדימה). זהו חוק גזעני, המנסה לדחוק את האוכלוסייה הערבית בישראל אל מחוץ למגרש הפוליטי והחברתי.

נדמה שיש חברי כנסת בקואליציה, וגם באופוזיציה (!), שלא ינוחו עד שישראל לא תאמץ את חוקי האפרטהייד – אותם חוקים גזעניים שהושלכו לפח האשפה של ההיסטוריה.

לשים את האצבע על ממשלת הימין

לצד פעלתנות היתר בחקיקה הימנית, בסתימת הפיות ובקיודם אפרטהייד בצבעי כחול-לבן, ממשלת הימין לא עושה דבר כדי למלא ולו באופן מינימאלי אחר הדרישות, שהמחאה החברתית ההמונית תבעה בקיץ האחרון. נוכח זאת, יותר ויותר אזרחים וקבוצות, וביניהם כאלה, שלקחו חלק במחאת האוהלים של הקיץ האחרון, מבינים שאם ברצונם לקדם את הצדק החברתי והשוויון ולבלום את המתקפה על הדמוקרטיה, הם נדרשים לפעול בצורה נחושה ועקבית. וראשית כל – יש לקצר את ימיה של ממשלת הימין.

בכל יום שעובר – עוד בשורה מרה נוחתת עלינו מכיוונה של ממשלת הימין. ב-10.11 הוזמן פעיל השלום הוותיק מוסי רוז, ח"כ לשעבר ואחד ממנהלי רדיו "כל השלום", לפגישה במשטרת ירושלים, שם נחקר באזהרה במשך שלוש שעות בחשד "להפעלת תחנת רדיו לא חוקית".

רוז שוחרר רק לאחר שנאלץ לחתום על הצהרה כי "יפעל להפסקת השידורים המיועדים לתושבי ישראל", ולאחר שאולץ לערוך שיחת טלפון, בה הורה להפסיק את שידורי התחנה. הובהר לו, כי במידה שלא יענה לדרישה לחתום ולא יערוך את שיחת הטלפון – יובא בפני שופט להארכת מעצר ותתבצע פשיטה על משרדי התחנה.

ח"כ לשעבר רוז נאלץ למלא אחר דרישת החוקרים. לפיכך מאז ה-17 בנובמבר הופסקו שידורי הרדיו באוויר. מזה שבע שנים משרד רדיו "כל השלום" באינטרנט ובאוויר. שידוריו הועברו באמצעות אנטנה המוצבת ברמאללה. את השידורים מעבירה חברת בילאדי, חברה הרשומה בחוק ברשות הפלסטינית וקיבלה אישור חוקי לשדר שידורי רדיו. למותר לציין, כי ברמאללה לא חל החוק הישראלי ולכן גם לא חוק הרשות השנייה.

עיתונות תחת מתקפה

ב-20.11 נפגשו בסנימטק תל-אביב עשרות עיתונאים, המועסקים בכל כלי התקשורת, והביעו זעם נוכח הנטייה הממשלתית הגוברת לסתום פיות. ההזמנות למפגש בתל-אביב פורסמו בטרם ידעו יוזמיו על אודות סגירת התחנה הירושלמית. העיתונאים מוחים נגד ההגבלות על הסיקור, נגד ההדחות ברשות השידור של עיתונאים העושים את עבודתם נאמנה, נגד סתימת פיות באמצעות חוק לשון הרע, נגד רצונו של ראש הממשלה בנימין נתניהו לסגור את ערוץ 10 בעקבות תחקיריו, ועוד.

מה בגיליון?

ראיון עם ח"כ דב חנין – ע' 3; גרעין וסביבה – ע' 4; כיצד נכשל בן-גוריון במסע נגד מק"י? – ע' 5; ראיון עם מזכ"לית הנוער הקומוניסטי הקובני – ע' 6; פנים רבות לאלכסנדר פן – שיחה בעקבות מופע – ע' 7.

מכתבים למערכת

על סיקור האירועים בסוריה

עם כל ההערכה ל"זו הדרך" ולאתר מק"י, יש לי השגות רבות לגבי הכיסוי השוטף של האירועים בסוריה. בעוד שמעשי הדיכוי מדווחים בצורה מקיפה, חסרים פרטי מידע אחרים, החשובים כדי להבין את המצב המורכב. ברור שחסר מידע מהימן. הרושם הוא שהמערכת מתבססת בעיקר על "הומניטה", עיתון המפלגה הקומוניסטית הצרפתית. אך התמונה המתקבלת אינה סבירה. במשך הזמן הלכו וגברו ההתנגשויות בין המשטר ובין כוחות מזוינים, הפעילים מטעם האופוזיציה (או חלק ממנה). כמו כן היו גילויים של תמיכה המונית במשטר של אסד. ויש סימנים של התפתחותה של מלחמת אזרחים. כמדומני שהכיסוי ב"זו הדרך" לא שיקף כראוי את ההיבטים האלה של הבעיה.

התעמולה האמריקאית-ישראלית, המבקשת להכין את הקרקע להתערבות, נשללת בצדק על ידי מק"י. אך העדר כיסוי מעמיק לנעשה בסוריה, עלול לעודד בקרב הציבור מגמה של כניעה לתעמולה זו.

ראובן קמינר, ירושלים

בניו-יורק דנים במשנתו של מרקס

בשבת (5.11) השתתפתי, יחד עם עוד כשלוש מאות איש, ביום עיון במשנתו של מרקס ובהשלכותיה לימינו, שהתקיים באוניברסיטת קולומביה שבניו-יורק. תחושה שעלתה ברבים מן הדיונים היא, שבניגוד לעשורים הקודמים, קיימת היום במיינסטרים בארה"ב פתיחות גדולה למסרים סוציאליסטים, ושהמסרים הללו נקלטים היטב בקרב חלקים לא קטנים של מן הציבור. לדברי חלק מהדוברים ביום העיון, הסיבה לפתיחות הזאת טמונה בכך שרבים בארה"ב, ובמיוחד צעירים, מרגישים שאין להם עתיד במסגרת המשטר החברתי הקיים. צעירים אלה מבינים, כי מה שהקפיטליזם מציע להם זה מאבק תמידי על קיומם, ואובדן תקווה לרמת חיים סבירה והוגנת בעתיד. ההתפכחות מהאשליות של המשטר הקפיטליסטי, מביאה לראייה מפורחת של משטר זה כמשטר של דיכוי, בו 99% מהאוכלוסייה מנוצלים בידי ה-1% העליון, שמתעשר. תפיסה זו באה לידי ביטוי בסיסמא "אנחנו ה-99%", אשר מצביעה באופן ברור על חלוקה מעמדית של האוכלוסייה: מעמד המנוצלים ומעמד המנוצלים.

השאלה, כמובן, היא האם מעמד המנוצלים ישכיל להתארגן ולהתנער מן המשטר המנצל אותו. ביום העיון הייתה תחושה ברורה שהדבר אפשרי, וזאת תחושה שלא נחווה בארה"ב במהלך ארבעת העשורים האחרונים.

עודד גולדרייך, ניו-יורק

מעוניינת לקבל הביתה את "זו הדרך"?

שלחו שם וכתובת אל: info@maki.org.il
המשלוח ללא תשלום.

תרומות לפקודת מק"י, ת"ד 26205, תל-אביב 61261,
יתקבלו בברכה.

דברים בשם אומרם

חשש כבד

"מנכ"ל משרד ראש הממשלה לשעבר, איל גבאי: אם מחירי הדירות ירדו, הקבלנים יהיו בבעיה אדירה."
("דה מרקר", 8.11)

יהודית ודמוקרטיה

"יש לי חברה ששמה תמי, מרמת גן. בגיל 13-14 נסענו לחזרות בנצרת, ושני נגנים החזירו אותנו בלילה. האוטו התקלקל בדרך, ושוטר שהתקרב חשב שחטפנו אותה. חקרו אותנו במשטרה עד שאמא שלה חזרה מהעבודה ושלחה בפקס אישור שהבת שלה חברה של אמל."
(שיחה עם הזמרת אמל מורקוס, מוסף "הארץ", 11.11)

הבחנה דקה

"אני חושב שההליכוד בראשות כחלון הוא לא הליכוד בראשות נתניהו. כל הקיץ נלחמתי על מנת שהמחאה הזו לא תיתפס במחאה שמאלנית... הקרע עם דפני ליף הוא אידיאולוגי. אם אני צריך לשים אולטימטום שיהיה דגל ישראל והמנון בהפגנה, אז אנחנו לא מגיעים מאותו רקע אידיאולוגי."

(ריאיון עם איציק שמולי, יו"ר התאחדות הסטודנטים,
"צ'ופצ'יק" עיתון אגודת הסטודנטים באוני' בן גוריון, 13.11)

התחזית

"הכלכלה העולמית מתקרבת בסחרור אל עבר חוסר ודאות, אי-יציבות כלכלית והתמוטטות אפשרית בביקושים בעולם. אנחנו מסתכנים בעשור אבוד של צמיחה נמוכה ואבטלה גבוהה."

(דבריה של ראש קרן המטבע הבינלאומית, קריסטין לגארד,
בדיווח של סוכנות "בלומברג", 10.11)

לא רוצים דמוקרטיה

"בקואליציה הנוכחית יש חלוקת עבודה. נתניהו אחראי על הסברה ויחסי ציבור. על שינוי פני המשטר בישראל אחראי השילוש הקדוש – השר נאמן, יו"ר הקואליציה זאב אלקין וראש ועדת הכנסת יריב לוין (עם קצת עזרה מיו"ר ועדת החוקה דוד רותם)... הנאמנים, האלקינים והליברמנים עייפו מכללי המשחק הליברליים, הדמוקרטיים, המערביים. הם לא אהבו אותם מלכתחילה. עכשיו הם קמים עליהם לחסלם."
(נחום ברנע, "ידיעות אחרונות", 14.11)

מה חושבים בארה"ב

"סקר חדש: האמריקאים מזדהים עמוקות עם המחאה."
("ניו יורק טיימס", 12.11)

שלחו לנו דברים בשם אומרם: info@maki.org.il

המציאות היא האופוזיציה החזקה לממשלה

שיחה עם ח"כ ד"ר דב חנין (חד"ש), עם תחילת מושב החורף של הכנסת, על המחאה החברתית ועל מבול החקיקה האנטי-דמוקרטית

השלום. אבל רעיונות אלה טרם הבשילו בקרב מאות האלפים שהשתתפו במחאה. במעגלים המצומצמים יותר, של ההנהגות המקומיות וההנהגה הארצית, עמדות אלה מקובלות למדי.

הממשלה מתבצרת בעמדותיה, מסרבת למשא-ומתן לשלום, וממשיכה להתקיף את העובדים. נדמה שהיא חזקה מתמיד, ומצליחה להתגבר על המשברים...

כאשר מתבוננים במישור הפרלמנטרי, הממשלה נראית חזקה ויציבה מתמיד. אבל קיימים זרמים תת-קרקעיים, הגורמים לשחיקה מתמדת במעמדה.

הממשלה לא מסוגלת לתת מענה, ולו חלקי ביותר, לדרישות העם. בקיץ היו אלה דרישות הקשורות במצוקת הדיור, ואילו בסתיו מדובר בהבריאות הציבורית ובעתידה.

הלחצים בכיוון הממשלה לא פסקו, לא פוסקים וסביר להניח שלא יפסקו בחודשים הקרובים. זו ממשלה אטומה, שאינה מסוגלת לתת תשובות, והדבר ישפיע גם במישור הפוליטי וגם בתודעה של הנאבקים למען צדק חברתי.

לכאורה, הממשלה חזקה, אבל במציאות – מעמדה הולך ונחלש. האופוזיציה בכנסת אומנם קטנה, אבל האופוזיציה החזקה ביותר של הממשלה היא המציאות. ואותה הממשלה אינה מסוגלת לשנותה.

ריאיון: א"ד

תמיכה גוברת במרצה מאוניברסיטת בן-גוריון שנענש בגלל סירובו לשרת בשטחים

גוברת התמיכה של מרצים מאוניברסיטאות שונות בארץ ובעולם, בפרופ' עידן לנדו מהחוג לבלשנות באוניברסיטת בן-גוריון, אשר שכרו נקנס בידי הנהלת האוניברסיטה, בשל סירובו לשרת בשטחים.

במכתב ששלחו מרצים לנשיאת האוניברסיטה, פרופ' רבקה כרמי, נכתב: "כחברי סגל באוניברסיטת בן-גוריון שבנגב, שמענו בזעזוע על החלטת אגף משאבי אנוש באוניברסיטה, שנתקבלה לפי הבנתנו בעצה אחת איתך, להטיל על פרופ' עידן לנדו סנקציה אדמיניסטרטיבית של שלילת 50% משכרו (בגין מחקר שכביכול לא התבצע), בשל מעצרו הצבאי עקב סירובו מטעמי מצפון לשרת כחייל מילואים בשטחים שנכבשו על ידי צה"ל ב-1967.

סנקציה אדמיניסטרטיבית זו התבצעה ללא הליכים משמעותיים כלשהם, ללא הקפדה בזכויות חבר הסגל, וללא מראית עין, ולו גם קלושה ביותר, של משפט וצדק. אנו דורשים את ביטולה המידי של פעולת ענישה זו."

בנוסף לעצומה זו, חתמו למעלה מ-300 מרצים מהארץ ומחו"ל על קריאה לפרופ' כרמי, ובה נכתב: "אנחנו תומכים בקריאה של חברות וחברי הסגל של אוניברסיטת בן-גוריון לבטל באופן מיידי את הסנקציה שהטלת על לנדו. אנחנו מזדהים עם תחושת הכלימה והזעזוע שיש לעמיתינו כחברים במוסד אקדמי שחופש הביטוי והמצפון נרמסים בו בצורה חסרת תקדים."

השבועות הראשונים במושב החורף של הכנסת היו גדושים ביוזמות חקיקה אנטי-דמוקרטיות, שהובלו בידי ממשלת הימין או זכו בתמיכתה. ח"כ ד"ר דב חנין (חד"ש) הסביר בשיחה עמו את הקשר בין החקיקה האנטי-דמוקרטית לבין המחאה החברתית.

קיימת תחושה, שהמחאה החברתית נעלמה מסדר יומה של הכנסת. האם גם אתה חש כך?

לאו דווקא. המחאה נוכחת בכל דיון בכנסת, אבל ב"הפוך על הפוך". גל החקיקה האנטי-דמוקרטית הוא התגובה של ממשלת הימין למחאה ההמונית של הקיץ האחרון.

הפגיעה בערוץ 10, ההתנכלות לעיתונאי רשות השידור שגילו אהדה כלפי המחאה, החקיקה נגד ארגוני החברה האזרחית – שכמה מהם לקחו חלק פעיל ביותר במחאות הקיץ – באו לביטוי בכנסת ברצון השלטון לנקום במוחים.

ממשלת הימין רוצה לברוח מהר ורחוק ככל האפשר מסדר היום החברתי לעבר סדר יום אנטי-דמוקרטי. בסדר יום כזה, הממשלה אינה נדרשת למתן תשובות לדרישות המחאה.

דברך מפתיעים, בהתחשב בעובדה שחברי כנסת רבים, כולל מהקואליציה, הגיעו אל המאהלים ושוחחו עם המפגינים. האם סדר היום החברתי אבד בדרכו לכנסת?

בנושאים חברתיים קונקרטיים, דווקא אחרי הקיץ, קיימת תמיכה גדולה יותר בקרב חברי הכנסת. הבעיה לא נעוצה בחברי הכנסת הבודדים, אלא בממשלה ובעומד בראשה: בנימין נתניהו. הממשלה ונתניהו אינם מוכנים לכל תזוזה, לכל שינוי במדיניות החברתית והכלכלית.

אז סדר היום החברתי אבד לחלוטין?

מוקדם להספיד את סדר היום החברתי בבית המחוקקים. קיימים תהליכים הדורשים זמן – כולל בתחום החקיקה. אנו בעיצומה של מערכה פוליטית, במסגרת הכנסת, לקביעת סדר יומה: האם יהיה זה סדר יום חברתי, או שסדר היום יהיה זה שהממשלה מכתיבה, העוסק בחיפוש אחר "האויבים מבפנים" ובשינוי כללי המשחק הדמוקרטיים.

ייתכן שכל זה נובע מדעיכת המחאה?

היקף המחאה החברתית בישראל ועומקה, סימנו את הקיץ האחרון כתקופה חסרת תקדים בתולדות המדינה. הבעיה היא שהמחאה החברתית נתקלת במערכת פוליטית, המתבצרת בעמדותיה השמרניות והימניות, והשואבת לגיטימציה ציבורית, במישור אחר: מהפחדה דמגוגית הקשורה בסכסוך המזרח-תיכוני ובסכסוך הישראלי-פלסטיני. לכן, המחאה מתקשה להחליש את הממשלה, העוינת כל שינוי חברתי.

מדברך ניתן להבין שטעינו כאשר לא הדגשנו מספיק, במסגרת תנועת המחאה של הקיץ האחרון, את הקשר בין המשך הכיבוש לבין העמקת הפערים החברתיים...

דיברנו וגם דיברנו. לא הסתרנו עמדות אלה, והבהרנו היטב שהמאבק למען הצדק החברתי, כרוך במערכה למען

פרויקט גרעין ישראלי – איום סביבתי

נחוץ דיון ציבורי אודות הסכנות הבטיחותיות שבמתקנים הגרעיניים בישראל

התקשורת, הן המערכת הפוליטית, והן הארגונים הירוקים, גזרו על עצמם דום שתיקה בשאלות אלו.

מאת אור שי

שאלות לפני האסון הבא

מדוע, מבין כל הסייעות בכנסת, בחרה רק חד"ש להעלות את נושא הסכנה שבגרעין הישראלי על סדר יומה של הכנסת? מדוע רק הפעילים והארגונים הרדיקאליים של המחנה הסביבתי בחרו לעסוק בנושא זה? מדוע אפילו כלי תקשורת אחד (להוציא את בטאוני מק"י) אינו טורח לאתגר את הממשלה בסוגיה קריטית כזאת?

סלבו זיז'ק מתאר בספרו "הסובייקט שאמור להאמין" את הדרך, בה האדם אינו מכיר באפשרות קיומה של קטסטרופה עתידית. אנו יוצאים אל הרחוב, ורואים ילדים בדרכם לבית הספר, מכוניות ממהרות אל יעדן, קשישים ישובים על ספסלי הפארק ומשחקים דומינו. אנו יוצאים אל הטבע, ורואים את כל הירוק והטוב שבעולם.

גם אם אנו מבינים באופן רציונאלי את אפשרות קיומה של קטסטרופה שתמחק את כל אלה (רעידת אדמה, דליפה רדיואקטיבית וכו'), בני אדם לא באמת מסוגלים להכיר באופן שלם בכך, שכל אלה, הנדמים לנו כנצחיים, עשויים להיעלם בן רגע. רק לאחר שקטסטרופה אכן מתרחשת, אנו מכירים באופן רטרואקטיבי באפשרות קיומה.

לכך יש להוסיף את נטיית ליבו הביטחוניסטית של חלק נרחב מהציבור הישראלי. גם אם הצנזורה אוסרת דיון רק בסוגיית קיומו (או אי-קיומו...) של נשק גרעיני, הרי שהאינסטינקט ה"שושואיסטי" הפנימי אוסר על רבים לדון גם בסוגיות של בטיחות הכורים ושל הטיפול בפסולת הרדיואקטיבית.

בכל פעם שמוזכרת סוגיה בעלת ניחוח ביטחוני, כל ישראלי הופך בן רגע לשר ביטחון (או צנזור צבאי) בפוטנציה. אוזניים לכותל, יד לפה, פה לשטן – וסכנת האסון הבא ממשיכה לרחף ללא דיון ציבורי רציני.

לאן מכאן?

במצב עניינים כזה, כאשר כל דיון רציני בסוגיה נתפס כטאבו, קשה להצביע על הדרך, בה יוכל השמאל העקבי לגרום לתזוזה בשאלה זו. עם זאת, ניתן לקבוע, כי כל ניסיון להעלות את הנושא על סדר היום הציבורי, בין אם תוך קישור לשאלת השלום ובין אם תוך קישור לשאלת הסביבה, הוא ברכה, בחזקת מקווה מים בלב המדבר.

בשבועות האחרונים אנו מתבשרים, דרך כותרות מזרות אימה בכלי התקשורת, על האפשרות של התחמשותה הגרעינית של איראן. פרשנים מודיעים לנו בקול בס, כי האומה עומדת על סף קטסטרופה; עיתונים צובעים את עמודי השער באדום לאות אזהרה; וכתבים מביאים ציטוטים דרמטיים מפי "גורמים ביטחוניים" עלומי שם.

ואכן, האפשרות כי המזרח-התיכון יתדרדר למלחמה גרעינית, מעוררת פחד באופן מוצדק לחלוטין. דו"ח הסוכנות הבינלאומית לאנרגיה אטומית (סבא"א) מצביע על כך שאיראן בדרכה לנשק אטומי. ואילו בישראל מקפידות הממשלות השונות, זה שנים, על מדיניות "העמימות" ביחס לקיומו (או אי-קיומו...) של נשק מסוג זה. לאור העובדה שבשני הצדדים עומדים ראשי מדינה אשר שיקול דעת ושפיות אינם המאפיינים המובהקים ביותר שלהם, ואשר רואים במלחמה אזורית אופציה לגיטימית, יש לישראלים ולאיראנים הרבה מה לחשוש מפניו. גלי המחאה מעוררי ההשתאות של צעירים בכיכר אנקלאב בטהרן ובכיכר המדינה בתל אביב, עלולים להתנפץ אל מזה של דם, אש ותמרות עשן.

האיום המקומי

המתחנות סביב נושא הגרעין האיראני מאפשרת להעלות נושא נוסף לסדר היום, נושא הגרעין והסביבה בישראל. ייתכן שנושא זה יעורר פחד גדול עוד יותר בלבבות אזרחי ישראל.

בצד הצנזורה אשר מטילים גורמי ביטחון על שאלת קיומו (או אי-קיומו...) של נשק גרעיני, בשם מדיניות "העמימות", מוטלת גם מעין צנזורה עצמית וולונטרית מצד כלי התקשורת והארגונים הסביבתיים בנושא הכורים הגרעיניים והפסולת הרדיואקטיבית. אך למרות הסיקור הדל שהן זוכות לו, אלו הן סוגיות הרות גורל.

תקלות בכורים גרעיניים גבו את חייהם של אלפים ברוסיה וביפן, ופגעו בבריאותם של רבים נוספים. מהו מצבם הבטיחותי של המתקנים הגרעיניים בישראל? בהתחשב בכך שהם קיימים כבר עשרות שנים, הם מיושנים. האם הם בטוחים? כיצד מטופלת הפסולת הרדיואקטיבית? כיצד היא מאוכסנת? האם היא עלולה לדלוף, כשם שמתקני הפסולת התעשייתית בישראל דלפו בעבר הקרוב?

לכאורה, גם התומכים במדיניות "העמימות" לא היו אמורים להתנגד לקיום דיון ציבורי בשאלות אלו. אולם הן

כיצד נכשל בן-גוריון במסע נגד מק"י?

בעקבות הכתבה של שלמה נקדימון "אם יהיה צורך לירות – נירה!"

מאת תמר גוז'נסקי

פרו-סובייטית בראשות משה סנה ואחרים, שבהמשך אותה שנה פרשה ממפ"ם והקימה את מפלגת השמאל הסוציאליסטי. בן-גוריון פירש את התהליך הזה, שהתחולל באחת המפלגות הציונות הגדולות של אותם ימים, כחיזוק למפלגה הקומוניסטית ולמדיניותה.

הרדיפות החלו קודם

יוזמת בן-גוריון ליישם בישראל את המודל האמריקאי של "ציד המכשפות" האנטי-קומוניסטי, שהשתולל בארה"ב, לא החלה בינואר 1953.

הצנזורה הצבאית, שהייתה כפופה לבן-גוריון כשר הביטחון, רדפה את הביטאונים הקומוניסטיים ומחקה בהם ידיעות ומאמרים. שר הפנים הוציא שוב ושוב צווים בדבר סגירת עיתון קומוניסטי לתקופה קצובה. הממשל הצבאי מנע אישורי תנועה מפעילים קומוניסטים ערבים.

במאמציו לרדוף את הקומוניסטים ולהקשות על פעילותם, יזם בן-גוריון, כבר בסוף 1949, הגשת תביעה פלילית נגד העורך והמו"ל של "קול העם", מרכוס (מרדכי) בילצקי ואליעזר פידל, ונגד דפוס עמל, שבו הודפס העיתון. השלושה הואשמו בפרסום מאמר ראשי ב"קול העם" (14.10.49) "מתוך כוונה להוציא שם רע על ראש הממשלה". ב-29 ביוני 1951, ערב הבחירות לכנסת השנייה, הרשיע בית הדין את הנאשמים וקנס אותם ב-150 לירות.

אולם תוכניתו של בן-גוריון להבאיש את ריחה של המפלגה הקומוניסטית באמצעות משפט הדיבה המבוים הזה - נכשלה. בבחירות לכנסת השנייה (יולי 1951), התחזק הייצוג של מק"י, וסיעתה מנתה חמישה חברי כנסת.

תגובת הקומוניסטים

בינואר 1953, לא הייתה מק"י מודעת לקיום המכתב של בן-גוריון לממשלתו ולדיונים בוועדה המדינית של מפא"י. המסע האנטי-קומוניסטי, שיום בן-גוריון, נחשף בשיבת הוועד הפועל (15.1.1953), שבה קבע ה"יר", מרדכי נמיר, מראשי מפא"י, כי "מק"י בוגדת במדינתנו, משרתת אינטרסים זרים, המסכנים את עצם קיומנו וקיום עמנו". בהמשך הציע נמיר, "להטיל על הוועדה המרכזת לדון בדחיפות בדבר הוצאת המפלגה הקומוניסטית מהסתדרותנו הכללית, ואם יהיה צורך בכך – לכנס את מליאת הוועד הפועל או מושב מיוחד של מועצת ההסתדרות".

על דברי הסתה אלה הגיב אליהו דרוקמן, נציג מק"י בוועד הפועל: "אינן לשום חבר בוועדה פ אפשרות להכריז מי נאמן ומי אינו נאמן. אלה שהעלו הצעה זו ותומכיה הם-הם המוכרים את המדינה... הצעה זו באה רק מתוך הרצון להפחיד את כל אלה המתנגדים לעמדת מפא"י". בהצבעה שנערכה בתום הדיון, תמכו 27 בהצעת נמיר, נגדה הצביע אחד, ועוד שמונה לא השתתפו בהצבעה.

נוכח האיום החוזר על מעמדה בהסתדרות (אחרי שב-1949 השתתפה בבחירות לוועידת ההסתדרות – לראשונה לאחר 25 שנות חרם), ארגנה מק"י החתמה של פועלים בתעשייה ובחקלאות על עצומה נגד המזימה להוצאתה מההסתדרות. באפריל נמסר, כי 31 אלף חתמו עד אז על העצומה ("קול העם", 20.4.53). קונגרס הפועלים הערבים שלח לוועדה פ של ההסתדרות מחאה בנושא.

בגלל המערכה הציבורית ונסיבות פוליטיות שונות, מק"י לא הוצאה מההסתדרות, לא אז ולא לאחר מכן, אולם הרדיפות הפוליטיות נגדה נמשכו גם בשנים הבאות.

ב-14 בינואר 1953, שיגר דוד בן-גוריון, אז ראש הממשלה ושר הביטחון, מכתב לחברי ממשלתו, בו הוא מציע להכין חוק, אשר יגדיר את המפלגה הקומוניסטית הישראלית כ"ארגון עויץ". כוונת בן-גוריון הייתה להיעזר בחוק, על מנת לסגור את עיתוני מק"י ואת מועדוניו, לאסור את מנהיגיה, ולכלוא את חבריה במחנות מעצר. את דבר קיום המכתב חשף שלמה נקדימון במוסף "הארץ" (11.11).

יומיים לאחר שיגור המכתב, ב-16 בינואר, הציע בן-גוריון לוועדה המדינית של מפלגת השלטון מפא"י (הגלגול הקודם של מפלגת העבודה), להחליט בדבר הוצאת מק"י אל מחוץ לחוק. וכך דיבר בן-גוריון בפני הנהגת מפלגתו:

"אומרים לי, כי פירוש הדבר הקמת מחנות הסגר. אם יהיה צורך לעשות מחנות הסגר – נעשה. אם יהיה צורך לירות – נירה".

הוועדה המדינית של מפא"י קיבלה את הרעיון למנוע ממק"י ניהול פעילות ציבורית, אך דחתה את ההצעה של בן-גוריון בדבר הוצאת המפלגה אל מחוץ לחוק.

העילה והסיבות

העילה שהציג בן-גוריון להצעתו הפאשיסטית הייתה – ההזדהות של מק"י עם ברית-המועצות, שבה הוחלט להעמיד לדין תשעה רופאים, שישה מהם יהודים, באשמה של קשירת קשר להרוג אישים בכירים ומפקדי צבא. אך הסיבות האמיתיות היו שונות.

לאחר קום המדינה, זנח בן-גוריון את הקשרים הזמניים שהיו לו ולממשלתו עם ברית-המועצות והתחבר באופן ברור וקולני לארצות-הברית וליתר מעצמות המערב. מק"י, בהופעות נציגיה בכנסת ובביטאוניה ("קול העם", היומון בעברית, ו"אל אתיחאד", השבועון בערבית) תקפה בחריפות את המדיניות הפרו-אימפריאליסטית של בן-גוריון, ובמיוחד – את תמיכתו במלחמה התוקפנית שניהלה ארה"ב בקוריאה, ואת התייצבותו, בעידן של מלחמה קרה, מול ונגד ברית-המועצות. באותן שנים, הייתה מק"י פעילה מאוד בתנועת השלום ובאיסוף חתימות על עצומות עולמיות נגד נשק גרעיני ולמען שלום עולמי.

מעבר לשאלת האוריינטציה הבינלאומית, מק"י הרגיזה את בן-גוריון גם בפעילותה המתרחבת בקרב תושבי המעברות והמושבים, שכללה ארגון הפגנות ושבתות רעב במחאה על מדיניות הממשלה. השפעתה המתרחבת של מק"י בקרב האוכלוסייה הערבית ומאבקה העיקש נגד הממשל הצבאי ונגד נישול הערבים מאדמתם היו ללא ספק לצנינים בעיני בן-גוריון והממסד של מפא"י.

במישור הפוליטי-מפלגתי, התחוללו אז במפ"ם זעזועים פנימיים רציניים. במסגרת מפ"ם התגבשה אז סיעה שמאלית

הנוער בקובה אינו צופה מהצד בשינויים הכלכליים, אלא משתתף בקביעתם

ראיון בלעדי ל-"זו הדרך" עם המזכירה הכללית של הנוער הקומוניסטי הקובני

ולפתח את כלכלתנו, ומכאן – הגברת המעורבות העממית בעיצוב דרכה הכלכלית של קובה ההכרחית לביצור הסוציאליזם באי. ברית הנוער הקומוניסטי הקובני פעלה לשילוב הסטודנטים באוניברסיטאות ותלמידי התיכונים בתהליך הדיונים שקדם לוועידת המפלגה.

כשני שלישים מסעיפי המסמך שונו בעקבות ההערות וההמלצות של אסיפות העם, והמסמך נערך וגובש מחדש. במסמך המקורי היו 219 קווים מנחים לפיתוח הכלכלה הקובנית, ולאחר הדיונים – כולל המסמך 311 קווים מנחים. כעת, המשימה הגדולה העומדת בפנינו היא יישום הקווים המנחים בחיי הכלכלה. לתפיסתנו, לדור הצעיר יש תפקיד חשוב בהצלחת המשימה הזו. הצעירים הקובנים לא אמורים להיות צופים פסיביים, אלא עליהם להיות משתתפים פעילים בהגשמת המדיניות הכלכלית.

הענפים, בהם התחלנו ליישם את הצעדים הכלכליים החדשים (ובהם: קני סוכר, בנייה, תיירות, וכו'), יתייעלו, תוך התחשבות בצרכי העם ותוך הבטחת תעסוקה מלאה. עקרון יסודי, שהוא נר לרגלנו בכל צעדי הייעול, הוא הבטחת נגישותם של השירותים החברתיים לכלל תושביה של קובה. אנו מעוניינים שהנוער הקובני יהנה מיותר הזדמנויות, ולא מפחות הזדמנויות, בהשוואה לאלה שהיו להורינו ולהוריהם. לכן – הזכאות האוניברסאלית לשירותי חינוך ולשירותי בריאות לא תיפגע כתוצאה מצעדי הייעול.

מטרת הקווים המנחים בכלכלה אינה לפגוע בקיים, אלא לשפרו. ועידת המפלגה קבעה, כי תפקיד השינויים הוא שמירה על הסוציאליזם, על השירותים הציבוריים ועל זכויות העובדים, תוך ייעול התפוקה ומודרניזציה של ענפים במשק. זהו תהליך ארוך וקשה, אבל הכרחי.

ב-28 בינואר יתקיים כינוס ארצי של המפלגה הקומוניסטית הקובנית, שמטרתו היא לבחון דרכים לשיפור הניהול הפנימי של המפלגה, כדי שתשיג טוב יותר את המטרות שנוסחו בוועידה האחרונה. אתגר מרכזי הוא הידוק התיאום בין המפלגה לבין הארגונים הציבוריים ההמוניים – ארגוני נשים, חקלאים, סטודנטים, וכו'.

תאי המפלגה וסניפיה התחילו בתהליך של דיונים במסמך הארגוני שיוגש לכינוס, וייעשו בו בוודאי שינויים כתוצאה מדיונים אלו (בין ההצעות הכלולות במסמך: הגבלת מספר הכהונות הרצופות במשרה ציבורית, הגבלה לגבי הגיל המירבי של הנבחרים לכהונות אלו, ומדיניות העדפה מתקנת לשחורים ולנשים במשרות ציבוריות – א"ו).

תהליך השינויים בכלכלה ייושם בחמש השנים הקרובות, והקצב שלו יכתב על-פי התנאים בשטח, מבלי לנסות להחיש באופן מלאכותי תהליכים שמטבעם אורכים זמן. כפי שאמר המזכיר הראשון של המפלגה הקומוניסטית הקובנית, **ראול קסטרו**: אנו איננו ממהרים, ועלינו ללכת צעד אחר צעד, אך משעה שהתחלנו לנוע – שוב איננו יכולים לעצור.

ב-9-12 בנובמבר, התקיימה בליסבון, פורטוגל, האסיפה הכללית ה-18 של הפדרציה העולמית של הנוער הדמוקרטי (פענ"ד - WFDY). זוהי התארגנות בינלאומית, בה חברים כמאתיים ארגוני סטודנטים ותנועות נוער שמאליות וקומוניסטיות, מכל חמש היבשות.

האסיפה בחרה את מוסדות פענ"ד לארבע השנים הקרובות, ובהם נשיא, סגני-נשיא, מזכיר כללי, ומועצה כללית בת 35 חברים. ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי (בנק"י), שהיא אחת התנועות שהיו שותפות לייסוד הפדרציה ב-1945, נבחרה כחברה במועצה הכללית.

בנק"י יוצגה באסיפה בידי **אורי וולטמן**, חבר מזכירות התנועה. בשולי האסיפה הכללית נערכה פגישה רשמית בין בנק"י לבין משלחת ברית הנוער הקומוניסטי הקובני (UJC), שהורכבה מהמזכירה הכללית של התנועה **ליודמילה אלאמו דואנס**, מהאחראית על קשרי החוץ **ליירה סאשנז** ו**ואלדיביה**, מהמזכ"ל היוצא של פענ"ד **חזוס רפאל מורה גונזאלס**, ומהמזכ"ל הנכנס של פענ"ד **האנוי סאנשז**.

להלן עיקרי דבריה של המזכירה הכללית של הנוער הקומוניסטי הקובני, בפגישה שקיימה עם נציגי בנק"י.

הנושא המרכזי המעסיק אותנו, בברית הנוער הקומוניסטי הקובני, הוא העמקת תפקיד הנוער והצעירים במערכה לרענון ועדכון הסוציאליזם בקובה, תוך שמירה על היסודות הרעיוניים והערכיים. מערכה זו, המובלת בידי המפלגה הקומוניסטית הקובנית, נידונה בהרחבה בוועידה האחרונה של המפלגה, שנערכה באפריל.

המסמך המרכזי, שנידון בוועידה, עסק במערכת הכלכלית הקובנית, במגבלותיה ובהזדמנויות לשפרה. מסמך זה עמד במרכזו של דיון עממי, דמוקרטי ורחב, שנערך באסיפות עם ברחבי האי. כ-8 מיליון קובנים, שהם 68% מהאוכלוסייה, השתתפו בדיונים, הביעו את דעתם לגבי המסמך, העירו הערות והציעו תיקונים.

המפלגה שמה את הדגש בשילוב כל שכבות העם בדיונים. אנו, הקובנים, – ממרצים באוניברסיטה ועד אחרון הדייגים, מוותיקי המהפכה ועד לתלמידי התיכון, נטלנו בידנינו את כלכלתנו. אם לא נזכה בתמיכת העם, לא נוכל להמשיך

גם הקונדור וגם הנשר ניזונים מפגרים

מאת לילך ובר

היוצר נדב פרץ, חצי שנה לפני רומן ראשון, מעלה מזה 3 שנים מופע על יצירתו, אהבותיו, חייו ודרכו הפוליטית של אלכסנדר פן – "פנים לפן". ראיון על פן, על ספרות עברית בצל המקרתיזם, ועל ספרות ציונית בחסות שרת התרבות לימור לבנת.

לפני שלוש שנים, במופע הראשון שהוקדש ליצירתו של פן, היו על השולחן בסמוך למוזיקאי איתי בלטר שלושה בקבוקי וודקה וצלוחית דג מלוח. המופע התקיים אז במועדון ההופעות הבאר-שבעי "עשן הזמן".

השבוע, כאשר בלטר ונדב פרץ הגיעו להופעה בסטודיו "הנמלה" בחיפה, שוב לא נפקד מקומו של הדג המלוח. נראה כי החזרה לאותם משוררים שהיו בשיא כוחם בתקופת המנדט, כרוכה גם בשיבה לוודקה ולדג מלוח.

מסורת מזרח אירופה מככבת בשולי הזירה האלטרנטיבית, ומחפשת חלופה לתרבות הישראלית. זו האחרונה אומנם פרשה את חסותה על החומס והפלאפל, אך לא על המורשת התרבותית הפלסטינית.

בעשור האחרון פרחו סצנת המוזיקה בבאר-שבע, בניצוחם של המוזיקאי דויד פרץ והבעלים של בית-הקפה ומועד התרבות "עשן הזמן" צחי גולדברג. הפריחה התבטאה בגל של פסטיבלים מקומיים וכן בהוצאת אלבומי אינדי רבים, בעברית ובאנגלית, של מוזיקאים שיצרו בבאר-שבע.

נגע בדברים כואבים

נדב פרץ, אושיית תרבות באר-שבעית בדימוס, לקח חלק פעיל בבניין הסצנה, בין השאר, כשחבר לאיתי בלטר. יחד הם קיימו ערבי תרבות שהוקדשו למשורר הקומוניסט אלכסנדר פן. בימים אלה, ממשיך פרץ ליצור ולכתוב, ועובד כמורה לספרות בתיכון בגן יבנה.

כשפרץ מתבקש לתאר את המוטיבציה להעלת המופע, הוא מקדים ומשתף באנקדוטה. "יצא לי להנחות ערב עם יוסף מוסטקי, שעושה ערבי שירה בציבור. סיפרתי לו שיש לי ערב על אלכסנדר פן, והוא אמר: 'אה, זה שדפק את חנה רובינא'. מעצבן אותי שמתייחסים רק לבוהמיניות לכאורה וליופי החיצוני שלו. גבר לא רוצה להיות רק יפה".

פרץ קורא בפן על רקע הזרם הפואטי בו פעל. "מדובר במשורר מודרניסט שלא זכה להשכלה עברית. שנה אחרי שהוא למד עברית הוא כתב את 'לא אני הוא האיש'. שיר לירי ומודרניסטי, שיר מחורז במשקל ימבי. ברוח האסכולה הרוסית של מאיקובסקי ויסנין.

פן מורכב בהתייחסות שלו לעצמו ולפוליטיקה, ביחס שלו לנכבה ולעלייה לארץ. הוא נגע בדברים כואבים. גם כשכפו עליו תמה גדולה, הוא לא התכופף. הוא האמין בשחרור מכבלים קולוניאליסטיים של דיכוי".

פרץ ואני יושבים בבית קפה ברחוב מסדה בחיפה. פרץ מעיר שהמקום מזכיר לו את באר-שבע, רק שבחיפה שומעים יותר ערבית. חורה לפרץ שסופרים ומשוררים עבריים, שפעלו בשוליים פוליטיים, מודרים מהשיח הציבורי והאקדמי על הספרות העברית.

"לא משנה לי אם אדם ציוני או לא ציוני. היום יותר מאי פעם, אני מאמין בצווים קטגוריים, אבל זה לא מפריע לי לנשנש מפגרים של זכויות אדם, שגם אנשים עם השתייכות פוליטית שונה משלי נשנשו מהם. יש הבדל בין קונדור לבין נשר, אלה זנים אחרים, אבל הם נראים אותו דבר ושניהם ניזונים מפגרים.

מבחינת לימור לבנת, כל מי שניזון מפגרים של זכויות אדם, של התנגדות לכיבוש – הוא עוכר ישראל מראש. כל מי שלא נשמע כמוה. היא נמנית עם קבוצה של אנשים שעדיין פגועי אלטלנה. הם היו קבוצה מודרת ועכשיו כותבי הימין מתייחסים לתרבות בצורה מקרטיסטית. זה מאוד מדאיג".

איך פן משפיע עליך ככותב?

"קשה לדעת איך למקם את עצמך בתוך ההרפתקאה של ההתיישבות היהודית בארץ ישראל, שיש בה גם ערכים. בעניין הזה, אלכסנדר פן הוא מרתק. פן מציע להקשיב ולהבין את הטרגדיה של הנכבה, להבין טרגדיה שאנחנו חוללנו לעם אחר ולדרוש מעצמנו איזושהי קטריזיס.

זיכוכ מסוים שהאמנות יכולה לעשות. התייחסות לצד האחר שלא חייבת להיות על חשבונך, אלא מחשבונך – להרשות לעצמך להיות נדיב. קודם כל מבחינה רגשית, אל תהיה זבל. לראות בית של משפחה שנהרס, להבין שיש כאן טרגדיה ולהתייחס אליה בזמן אמת".

בחדש יוני הקרוב, עתיד נדב פרץ לפרסם רומן ראשון, "התנזלות", שיתאר בית מלון בים המלח. "הרומן שלי יחשוף את השקר סביב התרבות של 'הכל כלול', השפע המעליב של הבופה, שבשבילו אתה מנצל עובדים, מעביד אותם בשכר עלוב ובשעות בלתי אפשריות", אומר פרץ. "בספר יש תיאורים גרפיים של אוכל רע, אוכל מקולקל, זבל, שרידי ארוחות לא אכולות. שפע לא ממומש שנזרק לפח".

האם רוח המרד של פן באה לידי ביטוי בכתיבתך?

"ברומן שלי אין מרד, כי הדמויות כל הזמן עוסקות בהגשה ובפינוי של אוכל. ריקון ופליטה. תהליכים שלא משאירים מקום לרפלקסיה. הגיבורים הם לא רק מוחלשים הם גם מוטפשים, לא בגלל שהם טיפשים חס וחלילה. הם במצב של שיעבוד בלתי פוסק, ואין להם זמן לחשוב על עצמם. אין להם זמן לאינטימיות".

איפה יש תקווה?

"אני נטורליסט. האנתרופולוגיה שלי היא קשה מאוד. אני לא חי ככה, אני כותב ככה. בתור בן אדם אני מאד אופטימי מבחינה אישית, אבל אני כותב על חיים בלי תקווה. תקווה זה מותרות. הגיבורים ברומן לא מותרים בשום דבר מבועלי חיים, וזו הדה-הומניזציה, בה אני מאשים את הקפיטליזם הקיצוני. בעלי חברות גדולות יכולים לשלם יותר לעובדים שלהן ובוחרים לא לעשות את זה. מהבחינה הזאת גם הם אומללים כי הם בתוך המירוץ. כל אחד הוא עבד כי ימלוך".

הישג למאבק עובדי הרכבת: תוקפא ההפרטה החלקית

יו"ר מרחב גליל עליון של ההסתדרות, יונה פרטוק, קרא למדינה להתערב במשבר: "המדינה מחקה לתיאטרון 'הבימה' חובות של 18 מיליון שקלים. כנראה תיאטרון מצטייר טוב יותר. למה? האם הם אנשים טובים יותר מעובדי פרי גליל? זו אוכלוסיה מסוג שונה? שם קיבלו כסף בלי לישון בגשם ולנשום עשן צמיגים שרופים".

שביתה ברכבת הקלה בירושלים

ועד נהגי הרכבת הקלה בירושלים קרא לחבריו לשבות (17.11) במחאה על החלטת ההנהלה לפטר באופן מיידי שבעה עובדים שהגישו מכתבי התפטרות.

בימים האחרונים הגישו 28 נהגים, ובהם שבעה חברי ועד, מכתבי התפטרות להנהלת הרכבת הקלה, וזו החליטה להפסיק את עבודתם של חברי הוועד באופן מיידי. בתגובה להחלטה הכריז ועד הנהגים על השביתה.

ועד העובדים מנהל מאבק עם הנהלת הרכבת הקלה על תנאי השכר והתעסוקה. "אנחנו רוצים שינוי בשביל כולם", אמר יו"ר הוועד יוסי חזן. "הם חשבו שאם יפטרנו מאיתנו, שאר העובדים ימכרו אותנו. הם לא הבינו שכולם מאחורינו", הוסיף.

שעות בודדות לאחר שההסתדרות הודיעה כי עובדי רכבת ישראל עומדים לפתוח בשביתה ללא הגבלת זמן, החליטה ההנהלה (17.11) להקפיא את ההפרטה החלקית המתוכננת. ועד העובדים החליט לבטל את צעדי המחאה עם פרסום הודעת ההנהלה.

מההסתדרות נמסר, כי "השביתה ברכבת בוטלה וההנהלה תקפיא את הפרטת התחזוקה". ההחלטה בעניין התקבלה במהלך שיחה שקיימו יו"ר ההסתדרות עופר עיני ויו"ר דירקטוריון הרכבת אורי יוגב. עוד נמסר בהודעת ההסתדרות, כי "השניים החליטו לנהל משא ומתן בהשתתפותם ובפיקוחם בניסיון למצוא פתרון במשבר".

נמשכת השביתה בפרי הגליל

עובדי מפעל "פרי גליל" בחצור הגלילית ממשיכים בשביתתם מאז 16.11, במחאה על פיטורי 30 עובדים, ופיטוריהם הצפויים של 25 נוספים. העובדים מקיימים משמרת מחאה בכניסה למפעל, בתנאי מזג אויר קשים. ביום ו' (18.11) סיכלו העובדים ניסיון של הנהלת המפעל להוציא קווי מיון פירות מהמקום ולהעבירם למפעל אחר. הפועלים חסמו את היציאה, ובשלב זה נעצר תהליך הוצאת הקווים. בעלי המפעל דורשים מהמדינה מענק של 18 מיליון שקלים, שהובטחו להם לפני שלוש שנים, כשטענו שהם "מצילים את המפעל מקריסה".

תנועת נשים דמוקרטיות בישראל

בשבת, 26 בנובמבר, בין השעות 10:00 – 16:00

במלון רימונים (המעין) בנצרת

כינוס המועצה הארצית

על סדר היום:

דו"ח פוליטי, דו"ח מזכ"ל תנד"י

דיון בסדנאות: פעילות תנד"י ב-2012; קידום המאבק המשותף של נשים יהודיות וערביות; הצטרפות צעירות ונשים מחוגים שונים; הפעלת סניפים רדומים.

בחירת מזכירות התנועה.

הסעה מת"א: 8.30 דרך נמיר פינת ארלוזורוב

להרשמה לנסיעה: 052-4556049

חוג אחווה

שדרות בן-גוריון 39, חיפה

ביום חמישי, 1 בדצמבר, בשעה 19:30

האביב הערבי והמחאה החברתית בישראל

ערב בהשתתפות הסופר והעיתונאי

עודה בשאראת

הכניסה חופשית. לפרטים: 050-5913015

מכללת הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

מניו-יורק עד אתונה, מכיכר א-תחריר עד שדרות רוטשילד, ברחבי העולם יוצאים עובדים וצעירים למחאות נגד הקפיטליזם. מהם ההבדלים ומהו המשותף בין המחאות החברתיות במדינות השונות בעולם?

סדרה בת שלוש הרצאות על המחאה האנטי-קפיטליסטית, בימי שישי בשעה 10:30, במועדון הגדה השמאלית. שתי ההרצאות הבאות בסדרה יינתנו בידי ד"ר אפרים דויד.

ההרצאה השנייה (25.11):

המחאה האנטי-קפיטליסטית בעולם

והמחאה החברתית בישראל:

קווים מקבילים שנפגשו?

ההרצאה השלישית (2.12):

מספר מסקנות מהמחאה החברתית

ההמוניות של הקיץ האחרון

ההשתתפות כרוכה בתשלום 20 ש"ח, הכולל חומר עיוני לקריאה. לפרטים נוספים ולהרשמה: info@hagada.org.il